

Crucificarea

O explicație istorică

- Răstignirea - crucificarea - era una dintre cele mai dureroase și salbatice modalități de pedeapsă a unui vinovat, în vremea veche. Condamnarea la moarte prin crucificare (răstignire) este o pedeapsă nepracticată în Vechiul Testament, ea fiind atestată în rândul perșilor, iar uneori și la vechii greci. Spre deosebire de popoarele amintite, romanii foloseau frecvent crucificarea, ca pe o metoda de pedeapsă a celor găsiți vinovați.
- Romanii foloseau crucificarea/răstignirea ca pedeapsă pentru sclavi și talhari, iar niciodată pentru cetățenii romani.
- Mai înainte de a fi pironit pe cruce, cel condamnat spre a fi răstignit era întotdeauna trecut prin mai multe chinuri. Crucificarea era precedată de o biciuire cruntă, cu ustensile de tortură special confecționate, extrem de dure. Nu mulți condamnați rezistau acestei etape, spre a ajunge mai apoi să fie și crucificați.
- Condamnații care rezistau biciuirii erau forțați să își ducă singuri crucea, spre locul de osândă.
- Chinurile ce urmau a fi suferite de cel răstignit/crucificat sunt de nedescris: biciuire, epuizare, pironire, soare, greutate, etc. Cu toate acestea, moartea survenea de obicei destul de târziu, întrucât contactul sângelui cu aerul și cu soarele îl făcea pe acesta să se coaguleze repede, împiedicând astfel pierderea continuă a lui, lucru ce ar fi grăbit moartea. Agonia celui răstignit putea dura chiar și câteva zile.
- Vina celor condamnați se scria pe o tăbliță, spre a se atașa apoi pe cruce. Ea era strigată de un apod tot timpul lugubru al cortegiului, spre a fi auzită de mulțimi. Deasupra capului celui răstignit se afișa întotdeauna vina pentru care el a fost dat unei asemenea morți.
- Spre a fi siguri că cel răstignit era mort și că nu putea fi vorba de un leșin sau de o moarte aparentă, cei însărcinați cu aplicarea pedepsei îi zdrobeau picioarele și îi împungeau inima.
- Moartea prin crucificare este spectaculoasă, acesta fiind primul motiv pentru care ea era practică și susținută de către romani. Acest "spectacol" avea intenția de a fi pedagogică, astfel încât nici un altul din popor să nu repete greșeala săvârșită de cel răstignit. Supliciul crucii era socotit pedeapsă exemplară. Ea trebuia să înspăimânte pe toți aceia care s-ar mai fi putut gândi să calce legile romane.